

VASADI PÉTER

Nem ma, holnap...

1

*A kórház folyosóján
magas hordályra görnyedt
a vörös hajú lány.
Hasára fektette kezét.
Két napja operálták.
Arcát megszépítette
a fájdalomnak bőrre
tapadt kozmetikuma.
Mellette állt az anyja.
A hátát simogatta. És
nézte, nézte, nézte őt.
Mintba gyógyítaná.
És gyógyította is.*

2

*Aprókat lépett, mint egy gésa.
Szeme folyást lehunyva.
Rám nyílt a pillantása
s kivilágosodott:*

*mondd meg nekik,
törjék össze
tükreiket;
mind megvakult.*

3

*Szobámban nincs tükör.
Olyan, mi törni tudna.
Nem ma – üzentem –, holnap.
A színek összefutnak*

*a Színeváltozásban.
Mosoly tűnt át az arcán.
Tudta, most megszerettem.
És csoszogott tovább.*

Bach

*Én a dicsőség szót
eleinte nem értettem.
S Johann Sebastian
nem tudott magyarázni.
Csak énekelt és énekelt.
Az ültetett jégerdőt
egyedül ő találta meg.
A csillogó jégtörzseket
a Hanggal
eltördelte ezer darabba.
A víz a földről megszökött.
Tavak, folyók és tengerek.
Kiterjesztett vízszárnyaikkal
az ég alá simultak.
Mind csillag lett,
mi visszacsöppent.
Itt lent a fájdalom
szürke lakkjával bevont
embert, követ és földeket.
Medrek fölhasadoztak.
De látta Bach, hogy
a sötétség végképp
megméretett, bár mint
a világorkán, hányta
magát hatalmasan.
Rezgett alatta a
dicsőség, titkolva
mélyen terjedelmét.*